

Lange: Det Lovforslag, som denne Sag angaaende blev forelagt Rigsdagen i sidste Session, indeholdt iblandt Andet en Paragraph, saalydende: „Til den Udskrivningscheferne ved Lov af 23de Marts 1851 tillagte Gage af 2,100 Rd. aarlig tiltaaes dem et Tillæg af 200 Rd. for hver 3 Aars Tjeneste; dog kan Sagen ikke overstige 2,700 Rd.“ Denne Paragraph faldt som bekendt ved Afstemningen her i Thinget, fordi Bestyrelsen af Udskrivningsvæsenet ikke her i Kongeriget som i Hertugdømmerne er overdraget til fast ansatte, men kun til constituerede Udskrivningschefer. Da imidlertid Cheferne for det 4de og 8de Udskrivningsdistrikt ere fast ansatte Embedsmænd, idet de fra Sp- og Landudskrivningscommisfaires ere gaaede over til at blive Udskrivningschefer, er det efter min Mening ubilligt at lade dem lide derunder, at deres constituerede Collegaer ikke kunne erholde fast Ansættelse. Jeg vilde derfor ønske, at den høitagede Justitsminister vilde tage Sagen i sin Haand, for om muligt at hjælpe paa disse tvende Udskrivningschefer, der, saavidt jeg veed, ere de ældste i hele Monarchiet.

Scherning: Det gjør mig ondt, at jeg maa modsætte mig det Andragende, der ligger paa Bunden af den Udtalelse, vi nys hørte af det ærede Medlem (Lange), der nu satte sig. Det skulde være mig overordentlig hjært, om der kunde gives ham og enhver Mand, der saalænge har beklædt en saa hæderlig Stilling som en Udskrivningschef, Sikkerhed for, at de ved deres Afgang paa Grund af Svagelighed vilde blive behandlede som fast ansatte Embedsmænd, og jeg holder mig overbevist om, at da dette allerede er skeet med Hensyn til mange andre Embedsmænd, vil det vist ogsaa skee med Hensyn til dem, nemlig ved en særlig Lov, istedetfor at Pensionslovens Bestemmelser ellers umiddelbart skulde anvendes paa dem; men det skulde gjøre mig særdeles ondt, om Justitsministeren ved en eneste Postering denne Sag vedkommende søgte at ordne dette Forhold. Jeg gjentager, hvad jeg oftere har havt Leilig-

hed til at udtale her i Thinget, at Udskrivningsvæsenet her i Landet vedbliver i en høi Grad at være bebyrdende for Befolkningen, ubeqvemt for den hele Forvaltning og vanskeligt med Hensyn til hurtig Indkaldelse og Udskrivning i Krigstid, saalænge man ikke lader Amlter og Udskrivningskredse falde sammen. Efter min Overthynding eksisterer der ikke nogen Art, jeg vil ikke sige overflødig, men skadelig Embedskreds, som mere forvirrer en god Administration i den Retning, hvor den skal virke, end Udskrivningschefernes; dette Spørgsmaal ligger imidlertid ikke nu for til Afgjørelse, og skulde Justitsministeren nogenstunde ønske at bringe det til Afgjørelse, vil jeg haabe, at det skeer ved en særlig Lov, for at vi dog kunde forsøge paa, om det ikke skulde kunne lykkes at ordne Sagen paa en saadan Maade, som engang har foreligget her i Thinget, og som endogsaa vandt den daværende Justitsministers Bifald, idet han da ikke havde Andet imod den foreslaaede Ordning, end at der i disse Embeder vare forskjellige Embedsmænd, som man vilde komme i Forlegenhed med, og at man desuden maatte ønske at beholde disse Embeder, for dertil at befordre forskjellige Mænd, som havde Afgang dertil. Idet jeg omtaler dette, skal jeg gjøre opmærksom paa, at dersom man vil vende tilbage til at gjøre Udskrivningscheferne til fast ansatte Embedsmænd, da er der ingen af de nuværende Udskrivningschefer, som med Berettigelse efter den nuværende Lovgivning ere i Embederne; thi saa skal det være ældre veltjente Militaire, som skulle beklæde disse Poster. Det er nemlig ifølge Planen af 1842 et af de Belønningsmidler, som ere blevne udsatte for Militairetaten; jeg troer under Bestemmelserne om Fremfremmelse. Altsaa, hører man op at constituere og vil man atter gjøre Embedsmændene til faste Embedsmænd, da vende man tilbage til de Berettigede og give Embederne til dem. At gjøre dem til faste Embedsmænd tilraader jeg iøvrigt ikke, men derimod paa det Alvorligste at affkaffe Embederne, og det gjør jeg, som sagt, i hele Befolkningens Navn.